

"אם אתם אוהבים אותי, הרי שתשמרו את מצוותי".

במאמר זה נבחן בעיקר את פרקים 14 ו-15 בבשורת יוחנן. אנו נמצאים בסוף דרכו של ישוע. יהודה בגד באדון ומוביל את אויביו לעצור אותו ולבסוף לצלוב אותו. בשעות האחרונות הללו, ישוע נותן את הוראותיו האחרונות לתלמידיו. אלה הוראות חשובות ביותר, ועלינו להקדיש להן את מלוא תשומת לבנו. נתחיל ביוחנן 14:15. שם אמר האדון:

יוחנן 14: 15

"אם אתם אוהבים אותי, הרי שתשמרו את מצוותי".

אנשים רבים מתרגזים כששומעים על מצוות. זאת בשל תפיסה מעוותת של חסד האל, לפיה חסד ומצוות הם הפכים. לפי תפיסה זו, מכיוון שהישועה היא בחסד, אין צורך לקיים מצוות, או לכל היותר, מצוות כאלה עשויות להיות טובות, אך קיומן אינו הכרחי בהכרח. לפי תפיסה זו, מה שנחוץ הוא "להאמין". "אם אנו מאמינים" "אך לא מנסים לקיים את מצוות האל, אין בכך בעיה חמורה. לפי תפיסה זו, נראה שהאמונה היא מצב נפשי, משהו שאני מאמין בו, אך אין צורך מוחלט לפעול בהתאם לאמונתי. יהיה נחמד אם אפעל בהתאם לה, אך פעולה כזו אינה נחשבת לחובה. וכאן בא האדון כדי לפרק את כל המבנים המנטליים הללו". האם אתה אוהב אותי?" "אם כן, שמור את מצוותי", "אמר, ולא הותיר מקום לפרשנות מוטעית. מה שקראנו זה עתה מהדהד את תורתו המופיעה בכל הבשורות, המבהירה את המשמעות העמוקה של שמירת מצוות האדון. לדוגמה, בלוקס 6:46-49 אנו קוראים:

לוקס 6: 46-49

"ולמה אתם קוראים לי 'אדוני, אדוני', ואינכם עושים את אשר אני אומר? כל הבא אלי וישמע את דברי ועושה אותם, אגיד לכם למי הוא דומה: דומה הוא לאיש בונה בית, אשר העמיק לחפור והניח את יסודו על הסלע; כאשר בא שטפון הנה הנהרם בפית ההוא, אך לא הנה יכול למוטטו משום שנבנה היטב. אבל השומע ואינו עושה דומה לאיש אשר בנה בית על הקרקע בלי יסוד; כאשר הנהרם נגח בו התמוטט מיד וגדול הנה חרבן הבית ההוא".

ומתי 7: 21

"לא כל האומר לי 'אדוני, אדוני' יפנס למלכות השמים, אלא העושה את רצון אבי שבשמים".

כפי שישוע מבהיר, לא די לקרוא לו "אדוני, אדוני". עלינו גם לעשות את אשר הוא אומר, את רצון אביו, את מצוותיו. לקרוא לו אדוני אך לסרב לקיים את מצוותיו לא יוביל אותנו למלכות השמים. זה מה שקראנו זה עתה! לכן, הניסיון לעשות את רצון האל אינו אופציונלי. זה לא משהו שאנחנו עושים אם מתחשק לנו, אבל אם לא, זה לא משנה. נהפוך הוא, זה חובה וחיוני ביותר, כי בלעדי זה לא נכנס למלכות השמים. זה הופך את עשיית רצון האל לסימן של תלמיד אמיתי. התלמיד שלוקח את צלבו ועוקב אחריו. זה שבחר בשער הצר ולא בדרך הרחבה המובילה לאבדון.

מתי 7: 13-14

"הַכֶּנֶסֶת דֶּרֶךְ הַפֶּתַח הַצָּר, כִּי רַחֲב הַפֶּתַח וּמְרוּסָת הַדֶּרֶךְ הַמּוֹלִיכָה לְאַבְדּוֹן וְרַבִּים הַהוֹלְכִים בָּהּ. אֲךָ צַר הַפֶּתַח וְצָרָה הַדֶּרֶךְ הַמּוֹלִיכָה לַחַיִּים וּמַעֲטִים הַמוֹצֵאִים אוֹתָהּ".

ומתי 16 : 24-25

"אֲזַי אָמַר יֵשׁוּעַ לְתַלְמִידָיו: מִי שְׁרוּצָה לָבוֹא אַחֲרַי, שְׂיִתְפַּחֵשׁ לְעַצְמוֹ וְיִקַּח אֶת צְלָבוֹ וַיֵּלֶךְ אַחֲרַי; כִּי הַחֶפֶץ לְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ יֹאבֵד אוֹתָהּ, אֲבָל הַמֵּאבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעַנִי יִמְצָאָהּ".

האם אנו רוצים ללכת אחריו? אם כן, הבה נכחיש את עצמנו, נישא את צלבנו ונלך אחריו. הבה נעבור בשער הצר ונלך בדרך הקשה, הדרך היחידה המובילה לחיים. הדרך הרחבה, הדרך שרוב האנשים הולכים בה, הדרך הקלה, שאינה דורשת צלב, שבה הכול קל ואנו יכולים לחיות כמו העולם ללא תשובה, מובילה לאבדון. רק הדרך הקשה מובילה לחיים.

אבל נחזור לבשורת יוחנן ולדברים שאמר האדון לתלמידיו באותו לילה אחרון:

יוחנן 14 : 21

"הַמִּתְחַזֵּק בְּמִצְוֹתַי וְשׂוֹמֵר אוֹתָן הוּא הָאוֹהֵב אוֹתִי, וְהָאוֹהֵב אוֹתִי אֶבִּי יֹאֲהֵב אוֹתוֹ; גַּם אֲנִי אוֹהֵב אוֹתוֹ וְאֶגְלֶה לוֹ אֶת עֲצָמִי".

אנו אוהבים את ישוע כאשר אנו שומרים את מצוותיו". מי שיש לו את מצוותי ושומר אותן, הוא זה שאוהב אותי, "הוא אמר. לכן שני הדברים האלה – לאהוב את ישוע ולשמור את מצוותיו – קשורים זה בזה באופן בלתי נפרד. אנו אוהבים אותו אם אנו שומרים את מצוותיו. ואנו שומרים את מצוותיו כי אנו אוהבים אותו. אחרת, איננו באמת אוהבים אותו. למעשה, הוא אמר זאת בפסוקים 23 ו-24:

יוחנן 14: 23-24

"השיב לו ישוע: מי שאוהב אותי ישמור את דברי ואבי יאהב אותו; גם נבוא אליו ונשכון אצלו. **מי שאינו אוהב אותי אינו שומר את דברי**; והדבר אשר אתם שומעים אינו שלי כי אם של האב אשר שלחני.

לא משנה מה אנו אומרים, אלא מה אנו עושים. לומר שאנו אוהבים את האדון אך לא לעשות את מה שהוא אומר אינו סימן ל"אהבה" כנה, אלא רק "אהבה" במילים. הניסיון האמיתי לשמור את מצוותיו, גם עם כישלונות, הוא מה שמראה באמת אם אנו אוהבים אותו או לא. ומהי ההבטחה לנו, אחים ואחיות יקרים, אם ננסה לשמור את דבריו? ישוע יאהב אותנו ויגלה את עצמו בפנינו! ואביו יאהב אותנו! הוא ואביו יבואו אלינו ויקימו את ביתם בתוכנו! האם איננו רוצים בכך? האם איננו רוצים להיות ביתם של האב והבן? האם איננו רוצים שישוע יגלה את עצמו בפנינו? אני מאוד רוצה בכך! ואני מאמין שגם אתם! אבל עלינו לעשות משהו בעניין. **עלינו לקיים את מצוותיו**. עלינו לשאת את צלבנו וללכת אחריו. אסור לנו ללכת לפי הבשר, אסור לנו ללכת בדרך הרחבה של העולם, אלא דרך השער הצר.

נוצרים רבים מחפשים את "הסוד" של אחדות אמיתית עם האדון. מטיפים רבים מציגים גם הם את האחדות האמיתית עם האדון כמשהו שיש לו סוד, שהם כביכול יודעים את המפתח אליו ועלינו לעקוב אחר המתכון שלהם כדי למצוא אותו. אבל אחיי, אין שום סוד! הכל ברור. ישוע הבהיר זאת באופן מוחלט:

יוחנן 14: 21

"הַמְחַזֵּיק בְּמִצְוֹתַי וְשׁוֹמֵר אוֹתָן הוּא הָאוֹהֵב אוֹתִי, וְהָאוֹהֵב אוֹתִי אָבִי יֵאָהֵב אוֹתוֹ; גַּם אֲנִי אֶהֱבֶה אוֹתוֹ וְאֶגְלֶה לוֹ אֶת עֲצָמִי".

המפתח הוא לשמור את מצוות האדון, את דברו. מי ששומר אותן באמת אוהב את האדון ויאהב על ידי האב והבן. האב והבן יקימו את ביתם בתוכו, ובן האלוהים יגלה את עצמו בפניו. זה פשוט כל כך, וזה נכון כל כך.

“אֲנִי הַגֶּפֶן; אַתֶּם הַשָּׂרִיגִים”

לאחר שהבהיר זאת, המשיך ישוע במשל על הגפן:

יוחנן 15: 9-1

“אֲנִי הַגֶּפֶן הָאֲמִיתִית וְאַבִּי הַכּוֹרֵם. כָּל שָׂרִיג בִּי שָׁאִינוּ עוֹשֶׂה פְּרִי, הוּא מְסִיר אוֹתוֹ; וְכָל אֲשֶׁר עוֹשֶׂה פְּרִי, הוּא מְטַהֵר אוֹתוֹ כִּדֵּי שִׁינְרָה פְּרִי. אַתֶּם כָּבֵר מְטוֹהָרִים עַל יְדֵי הַדָּבָר שֶׁדִּיבַרְתִּי אֵלֵיכֶם. עַמְדוּ בִּי וְאֲנִי בָכֶם. כְּמוֹ שֶׁהִשְׁרַג אֵינִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פְּרִי מִמֶּנּוּ אִם לֹא יַעֲמֹד בַּגֶּפֶן, כֵּךְ גַּם אַתֶּם אִם לֹא תַעֲמְדוּ בִּי. אֲנִי הַגֶּפֶן; אַתֶּם הַשָּׂרִיגִים. הַעֲמִיד בִּי וְאֲנִי בּוֹ עוֹשֶׂה פְּרִי לְרֹב, שֶׁכֵּן בְּלַעֲדֵי אֵינֶכֶם יָכוּלִים לַעֲשׂוֹת דָּבָר. מִי שֶׁאֵינִי עוֹמֵד בִּי מוֹשֵׁלךְ הַחֻצָּה, כְּשֶׁרָג, וּמִתִּיבֵשׁ. לְאַחֵר שֶׁמְלַקְטִים אוֹתָם מִשָּׂרִיגִים אוֹתָם לְאִשׁ וְשֵׁם הֵם נִשְׂרָפִים. אִם עוֹמְדִים אַתֶּם בִּי וְדַבְרִי עוֹמְדִים בָּכֶם, בִּקְשׁוּ מֵה שֶׁתִּרְצוּ, וְיִהְיֶה לָכֶם. בְּזֹאת יִפְאָר אָבִי: שֶׁתַּעֲשׂוּ פְּרִי לְרֹב וְתִהְיוּ לִי לְתַלְמִידִים. כֹּשֶׁם שֶׁהָאֵב אוֹהֵב אוֹתִי כֵּן גַּם אֲנִי אוֹהֵב אֶתְכֶם. עַמְדוּ בְּאַהֲבָתִי.”

ה' ממשיך בפסוק הנפלא הזה את דבריו הקודמים. הוא הגפן, אנחנו ענפי הגפן, והאב הוא הכורם. כענפים, עלינו להישאר בגפן. עמדו בי ואני בכם, "הוא אמר. אם נישאר בו, נשא פרי רב. אם לא נישאר בו ונהיה חסרי פרי, נבול, וכפי שאמר האדון, נגיע לאותו סוף כמו הענפים היבשים: הם נאספים ונזרקים לאש. כך אנו רואים שוב שההישארות בגפן, האהבה האמיתית לישוע והליכה אחריו על ידי שמירת מצוותיו אינן דבר אופציונלי כלל, ואין זה דבר המובטח לכל המאמינים. נהפוך הוא, זוהי החלטה יומית, בדיוק כמו שהחלטה לעשות או לא לעשות את אשר ה' מצווה עלינו היא החלטה יומית. בנקודה זו עולה בדעתי משל הזורע: בו, זרע דבר האלוהים נבט בשלושה מתוך ארבעת סוגי הלבבות שעליהם נפל. עם זאת, הוא נשא פרי רק בסוג אחד של לב. בשני האחרים הוא נותר ללא פרי. להלן שלוש הקטגוריות:

לוקס 8: 13-15

“אֵלֶּה אֲשֶׁר עַל הַסֵּלַע הֵם הַשּׁוֹמְעִים אֶת הַדְּבָר וּמִקְבְּלִים אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה, אֲךֹ שְׂרָשׁ אֵין לָהֶם; זִמֵּן מֵה יֵאֱמִינוּ וּבִעַת נִיסִיּוֹן יִסּוּגוּ. הַנּוֹפְלִים בֵּין הַקּוֹצִים הֵם הַשּׁוֹמְעִים אֲשֶׁר בִּלְכַתָּם נַחְנָקִים בַּדֹּאגוֹת וּבַעוֹשֶׁר וּבַתַּעֲנוּגוֹת הַחַיִּים, וְאֵינָם עוֹשִׂים פְּרִי רָאוּי לְאֲכִילָה. וְאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּאֲדָמָה הַטּוֹבָה הֵם שׁוֹמְעֵי הַדְּבָר הַמְחַזְקִים בּוֹ כָּלֵב יִשָּׁר וְטוֹב וְעוֹשִׂים פְּרִי בְּסִבְלָנוֹת.”

שתי הקטגוריות הראשונות שמעו את הדבר, האמינו בו, אך לא שמרו עליו. הקטגוריה הראשונה מבין השתיים, מאמינים לזמן מה, ובזמן הפיתוי נופלים. "הקטגוריה השנייה", כאשר שמעו, יוצאים ונקברים בדאגות, בעושר ובמנעמי החיים, ואינם מביאים פרי. "רק הקטגוריה השלישית הביאה פרי. שתי הקטגוריות האחרות, למרבה הצער, לא. הן כנראה התחילו בצורה מבטיחה, בשמחה. אך בסופו של דבר, דברים אחרים או רדיפות גרמו להם לשנות את דעתם. כן, הם האמינו פעם. הדבר אומר במפורש על הקטגוריה הראשונה מבין השתיים שהן מאמינות לזמן מה. הן היו נאמנות, אך רק לזמן מה. זה לא מספיק, אחיי, להיות נאמנים רק לזמן מה. אנו רוצים להיות נאמנים לנצח, עד נשימתנו האחרונה. גם לא מספיק להיות "מאמינים" "חסרי תועלת המשרתים את עצמנו. אשר קוראים לישו אדון, אדון, אך מסרבים לעשות את אשר הוא אומר. במקום זאת, אנו רוצים להיות פוריים, לוודא שאנו עושים את רצון האב ומשרתים את ישו על ידי קיום מצוותיו, יום יום, עד הסוף.

אבל נמשיך ביוחנן 15:

יוחנן 15: 10-14

"אם תשמרו את מצוותי תעמדו באהבה, כשם שאני שמרתי את מצוות אבי והריני עומד באהבה. את הדברים האלה דברתי אליכם כדי ששמחתי תהיה בקרבכם ושמחתכם תהיה שלמה. זאת מצוותי: אהבו זה את זה כמו שאני אהבתי אתכם. אין אהבה גדולה מאהבתו של הנושא את נפשו בעד ידידיו. ידיתי אתם - אם תעשו את אשר אני מצוה אתכם".

שוב ושוב, בשיחה האחרונה עם תלמידיו, כמה שעות או דקות לפני מעצרו, האדון מדבר על החשיבות המכרעת של שמירת מצוותיו. אנחנו חבריו אם אנחנו עושים את מה שהוא מצווה עלינו. אנו בגפן אם אנו נשאים בו, אם אנו דואגים ושומרים על טוב ליבנו, כדי שזרע הדבר יישא פרי רב, כפי שהאדון רוצה עבורנו. כל מי ששומע את המילים "פרי" ו"מצווה" ומרגיש לא בנוח כי לכאורה אין לנו מה לעשות, מאחר שהאדון עשה הכל עבורנו, צריך לחשוב שוב. כי האדון לא רק שאינו מרגיש לא בנוח לדבר כך, אלא שהוא מקפיד לחזור על כך שוב ושוב, כדי שיהיה ברור מאוד מה הוא רוצה מאיתנו, ושהדבר הזה הוא חובה ולא משהו שאם נעשה אותו, זה יהיה נחמד, אבל אם לא נעשה אותו, זה לא משנה הרבה. זה כל כך חשוב, עד שכל מי שמסרב לקיים את מצוותיו, להישאר בגפן, אם הוא לא חוזר בתשובה, לעולם לא יכיר אותו, ינותק מהגפן ולא יכנס למלכות השמים. זה לא אומר בשום אופן שלא ניפול או נחטא! אבל זה אומר שאנחנו מנסים, למרות הכישלונות והנפילות שלנו, לשמור את דבר אלוהים. אנו רצים במרוץ האמונה, ולמרות שאנו עלולים ליפול, אפילו מדי יום, אנו קמים וממשיכים, מביטים אל האדון ישוע:

העברים 12: 1-2

"נְסִירָה נָא כָּל מַעֲמָסָה וְגַם אֶת הַחֶטָּא הַלּוֹכֵד עַל נַקְלָה, וּבִסְבָּלָנוּת נְרוּצָה אֶת הַמְּרוֹץ הָעָרוּף לְפָנֵינוּ, בְּהִיטָנוּ אֶל יִשׁוּעַ מְכוֹנֵן הָאֱמוּנָה וּמִשְׁלִימָה, אֲשֶׁר בְּעֵד הַשְׁמָחָה הָעָרוּכָה לְפָנָיו סָבַל אֶת הַצָּלָב וּבָזַל לַחֲרָפָה, וַיָּשָׁב לִימִין פֶּסֶא הָאֱלֹהִים".

אהבה: המצווה העיקרית

כעת, אם כבר מדברים על מצוות האל, ישנה מצווה אחת המקיפה את כולן, והיא המצווה לאהוב זה את זה. כפי שאנו קוראים בפסוק 12:

יוחנן 15: 12

"אִין אַהֲבָה גְדוּלָּה מֵאַהֲבַתּוֹ שֶׁל הַנוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ בַּעַד יְדִידוֹ".

וכדי שלא נטעה, אין הכוונה כאן לאהבה זולה, אהבה במילים בלבד. אלא לאהבה במעשים. כפי שאמר יוחנן במכתבו הראשון:

1 יוחנן 3: 18

"יְלָדִי, אַל נָא נֶאֱהָב בְּמִלִּים וּבְדַבּוּר, כִּי אִם בְּפִעַל וּבְאַמֻּת".

ומה משמעות הדבר, הוא הבהיר כמה פסוקים קודם לכן:

1 יוחנן 3: 14-18

"אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים כִּי עֲבָרְנוּ מִן הַמֶּנֶת אֶל הַחַיִּים, שְׁכֵן אוֹהֲבִים אֲנַחְנוּ אֶת אֶחָיו. אִישׁ אֲשֶׁר אִינוֹ אוֹהֵב נִשְׂאָר בַּמֶּנֶת. כָּל הַשּׂוֹנֵא אֶת אֶחָיו רוֹצֵחַ הוּא. וְיוֹדְעִים אִתָּם שְׁכָל רוֹצֵחַ אֵין חַי עוֹלָם מִתְקַיָּמִים בּוֹ. בְּזֹאת הִפְרָנוּ מֶה הָיָא אֱהָבָה, בְּעֶבְדָּה שֶׁהוּא מְסַר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעֵדָנוּ. גַּם אֲנַחְנוּ חַיִּים לְמִסֵּר אֶת נַפְשָׁנוּ בְּעֵד אֶחָיו. מִי שִׁישׁ לוֹ נִכְסֵי הָעוֹלָם וְהוּא רוֹאֵה אֶת אֶחָיו בְּמַחְסוֹר וּמוֹנֵעַ אֶת רַחֲמָיו מִמֶּנּוּ, אֵיךְ תַּעֲמֹד בּוֹ אֱהָבָת אֱלֹהִים? יְלָדִי, אַל נָא נֶאֱהָב בְּמִלִּים וּבְדַבּוּר, כִּי אִם בְּפִעַל וּבְאַמֻּת".

אם אתה או אני לא אוהבים את אחינו או אחותנו, אזי אנו שוכנים, לא בגפן, אלא במוות! אם אתה ואני שונאים את אחינו, אז אנחנו רוצחים! ואם אנחנו לא חוזרים בתשובה, אל נטעה את עצמנו: נירש את מה שאנחנו שוכנים בו, כלומר את המוות. יתר על כן, אנחנו אומרים שאנחנו אוהבים את האדון, אבל אחינו לידינו נזקק, ואנחנו בוחרים להסיט את מבטנו? אל נטעה את עצמנו: אהבת האל לא שוכנת בנו, ואנחנו לא שוכנים בו, בגפן! אמיתות אמונתנו מוכחת על ידי מעשינו. ללכת אחרי האדון לא אומר לומר את הדברים הנכונים – לאהוב רק במילים – אלא גם לעשות את הדברים הנכונים, לאהוב במעשים ובאמת. הוכחה ברורה מאוד לכך ניתנת לנו על ידי האדון במתי 25:34-46:

מתי 25: 34-46

"יאמר המלך אל הנצבים לימינו, 'בואו ברוכי אבי ורשו את המלכות המוכנה לכם מאז הוסד תבל, **פי רעב הייתי ונתתם לי לאכל, צמא הייתי והשקיתם אותי, עובר ארץ הייתי ואספתם אותי, ערום הייתי והלבשתם אותי, חולה הייתי ובקרתם אותי, במאסר הייתי ובאתם אלי**'. 'נענו הצדיקים ויאמרו אליו, 'אדונינו, מתי ראינו אותך רעב והאכלנו אותך, או צמא והשקינו אותך? מתי ראינוך עובר ארץ ואספנו אותך, או ערום והלבשנו אותך? ומתי ראינו אותך חולה או במאסר ובאנו אליך? **ישב המלך ויאמר להם, 'אמן, אומר אני לכם, מה שעשיתם לאחד מאחי הקטנים האלה לי עשיתם**'. 'אחר כך יאמר אל העומדים משמאלו, 'לכו ממני, ארורים, אל אש עולם המוכנה לשטן ולמלאכיו, **פי רעב הייתי ולא נתתם לי לאכל, צמא הייתי ולא השקיתם אותי, עובר ארץ הייתי ולא אספתם אותי, ערום הייתי ולא הלבשתם אותי, חולה ובמאסר הייתי ולא בקרתם אותי**'. 'ישבו גם הם ויאמרו, 'אדונינו, מתי ראינו אותך רעב או צמא או עובר ארץ או ערום או חולה או במאסר ולא שירתנו אותך? **אז יענה להם ויאמר, 'אמן, אומר אני לכם, מה שלא עשיתם לאחד מן הקטנים האלה גם לי לא עשיתם**'. 'ובכן אלה ילכו לענש עולם והצדיקים לחיי עולם'."

וכמו שאמר יעקב:

יעקב 1: 22-27

"**היו עושי הדבר ולא רק שומעים, פן תרמו את עצמכם**; **פי מי ששומע את הדבר ואינו עושה, כמוהו פאיש המביט על תאר פניו במראה; הוא התבונן בעצמו והלך לו, ומייד שכח מה צורתו**. אבל המשקיף בתורה השלמה, תורת החירות, ועומד בה מבלי להיות שומע ושוכח, אלא עושה בפועל - איש זה מבורך יהיה במעשהו. מי שסבור שהוא עובד אלוהים, ואינו שם רסן על לשונו כי אם מתעה את לבו, עבודתו אינה אלא

הבל. זאת היא עבודת אלהים טהורה ותמימה לפני אלהים אבינו: לפקד את היתומים והאלמנות בצרפתם, ולהשמר נקי מטמאת העולם".

סיכום

לסיכום, אחים ואחיות יקרים: עלינו לשאוף לקיים את מצוות האל בכל יום. לאהוב זה את זה – לא במילים אלא במעשים – היא המצווה העיקרית. ואם נאהב זה את זה, נסלח זה לזה, לא נחמוד אחר דברים רעים, לא נדבר רעה זה על זה, לא נקנא זה בזה. הבה נזכור את הגדרת האהבה שנתן לנו השליח פאולוס באיגרת הראשונה לקורינתים 13:

הקורינתיים א' 13: 4-7

"האהבה סבלנית ונדבה; האהבה אינה מקנאה; האהבה לא תתפאר ולא תתנשא; היא לא תנהג בגסות, לא תדרוש טוב לעצמה, לא תתרגז ולא תחשוב רעה. האהבה לא תשמח בעוולה, כי באמת שמחתה. היא תכסה על הכל, תאמין בכל, תקווה לכל ותסבול את הכל.

אז נהיה תלמידים אמיתיים של אדוננו. אז יבוא המשיח ויגלה את עצמו בפנינו. אז יבוא האב והבן ויקימו את ביתם בתוכנו. אז נהיה ידידים של ישוע. אז נדבר, והוא יקשיב! ואל נחשוב בשום אופן שציוויי הם נטל. לא! הם קלים, כי הוא תומך בנו בקיומם:

מתי 11: 28-30

"בואו אליי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה. קחו עליכם את עולי ולמדו ממני, כי אני עניו ורוח נמוכה; תמצאו מרגוע לנפשותיכם, כי עולי נעים וקלה משאתי".

לכן, הבה נשתדל לעשות את רצונו. הבה נשתדל להישאר בגפן ובנוכחות האדון, נוכחות הניתנת רק לאלה השוהים בו. והבה נעשה זאת עד הסוף, יום יום.